

РЕШЕНИЕ

№ 50

гр. Стара Загора, 10.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на девети декември през две хиляди двадесет и пета
година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Николай Ил. Уруков

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Николай Ил. Уруков Въззивно гражданско
дело № 20225500500418 по описа за 2022 година

Производството е на основание чл.258 и сл. от ГПК във връзка с чл.252
– 254 и във вр. с чл.79, ал.1 и ал.2 и във връзка с чл.55 и чл.59 от ЗЗД.

Образувано е по въззивна жалба на „В. и к.“ /“В и К“/ ЕООД гр.С.З.
против Решение № 260289 от 10.11.2020г., постановено по гр.дело №
6794/2019г. по описа на Районен съд - Стара Загора, след обезсилване на
решението на ОС и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав, с
Решение № 94 от 04.07.2022г., постановено по гр.д. 3188/2021 г. на ВКС.

Въззивникът счита в жалбата си, че първоинстанционното решение е
неправилно. Твърди, че районният съд не е изпълнил задължението си да
обсъди всички доказателства по делото и аргументите на ищеца относно
фактическите и правни основания за наличието на неправомерно обогатяване
на въззиваемите за сметка на „В и К“ ЕООД С.З.. Излага подробни
съображения в тази насока. Сочи, че съдът не е посочил нито едно
доказателство, оборващо твърденията на свидетеля С.Б. и подкрепящо извода
на съда за наличие на годно основание за плащане на сумите, посочени от
съдебно-икономическата експертиза.

Моли съдът на основание чл.271 от ГПК да отмени обжалваното
решение и реши спора по същество.

Претендира за направените разноски по делото.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от другата
страна „О.“ ЕООД, чрез пълномощника му адв.З. К. от АК - Стара Загора, в

който оспорва изцяло подадената въззивна жалба и направените в нея възражения и доводи. Намира наведените от въззивника оплаквания за изцяло неоснователни. Сочи, че първоинстанционният съд е приел за установено фактическата обстановка по делото, съобразно събраните в съвкупност по делото писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е налице правилно приложение на материалния закон. Счита, че не са налице нарушения на съдопроизводствените правила, които да обосновават касиране на обжалваното решение.

Моли съдът да остави без уважение подадената въззивна жалба и да остави в сила обжалваното решение.

Претендира за направените разноски във въззивното производство.

След оставяне без движение исковата молба на ищеца, съобразно указанията на ВКС, по настоящото дело е постъпило уточнение на искова молба, вх. № 14220/13.11.2023 год. от „В. и к.“ ЕООД, гр. С.З., представлявано от Р.И.М. - управител, чрез адвокат И. Ж. М..

На основание чл. 232 от ГПК оттеглят исковите си срещу наследниците на С. Б. Г., а именно лицата Б. С. Г. и О. С. Б..

Молят исковите да се считат предявени само срещу ответника „О.“ ЕООД, ЕИК ***.

Съдът намира, че молба, вх. № 14220/13.11.2023 год. - уточняваща и коригирана искова молба са отстранени нередовностите по първоначалната искова молба.

С влязло в сила Определение под № 660 от 04.07.2024 год. Съдът е прекратил производството по в. гражданско дело с № 418/2022 година по описа на Окръжен съд - гр. Стара Загора, поради оттеглянето на исковите, предявени от ищеца „В и К“ ЕООД гр. С.З. срещу наследниците на починалия ответник С. Б. Г. - Б. С. Г. и О. С. Б., като е приел, че исковите се считат предявени само срещу ответника „О.“ ЕООД, ЕИК ***.

Ищецът твърди в уточняваща молба, че не е имало правно основание за заплащането на сумата, защото тя е заплатена по нищожен, привиден договор, сключен без основание (защото служители на „ВиК“ ЕООД са извършили работите, а е платено на „О.“ ЕООД), по който не са настъпили правни последици. Заявява, че искът на „ВиК“ ЕООД срещу „О.“ ЕООД е предявен за неоснователно обогатяване в размер на претендираните с исковата молба суми - 24 900 лв., ведно със законните лихви. Ищецът твърди, че е извършено плащане по нищожен на основание чл. 26, ал. 2, предл. четвърто от ЗЗД (липса на основание), при условие на евентуалност - чл. 26, ал. 2, предл. пето от ЗЗД (привиден договор). Различните икове за различните хипотези на неоснователно обогатяване са предявени при условие на евентуалност. Ако съдът установи, че не е налице неоснователно обогатяване, при условие на евентуалност се претендира обезщетение за пълно неизпълнение на договор в размер на сумите, посочени в исковата молба.

Въз основа на подробно изложените от тях по делото аргументи молят съда да постанови решение, с което да осъди на основание чл.55, ал. 1, предл.

първо от ЗЗД при условие на евентуалност - чл. 55, ал. 1, предл. второ от ЗЗД, при условие на евентуалност - чл. 55, ал. 1, предл. трето от ЗЗД, при условие на евентуалност - чл. 59 от ЗЗД, при условие на евентуалност - чл. 79, ал. I от ЗЗД, „О.“ ЕООД, ЕИК *** да заплати на „В. и к.“ ЕООД, ЕИК *** суми в общ размер на 24900 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на исковата молба, от които 23243,36 лв. главница (данъчна основа) и 1656.64 лв. ДДС. Молят да се присъдят на ищеца и направените в настоящото производство разноски.

По делото е постъпил Допълнителен писмен отговор, вх. № 11840/03.11.2022 год. /на листи 20-26 от делото/ от „О.“ ЕООД, гр. С.З., представлявано от управителя Б. М. Б. чрез адв. З. Т. К.. Ответникът заявява, че поддържа изцяло всички наведени възражения и доводи от тяхна страна в представения Писмен отговор по гражд. дело № 6794/2019 г., по описа на Старозагорски Районен съд. Оспорва изцяло наведените от ищеца фактически и правни доводи. Оспорва изцяло предявения иск по основание и размер и счита същият за неоснователен и недоказан. На отделно основание, намира предявения иск за недопустим. Възражава, че за ищеца не е налице правен интерес от предявяване на настоящия иск с правно основание чл. 59 от ЗЗД и въз основа на заявеното от последния фактическо основание - липса на друга възможност от защита за твърдяното „обедняване” на ищеца със сумата от 24 900 лв. На основание чл. 110 и чл. 111 от ЗЗД прави и възражение за изтекла погасителна давност на претендираното от ищеца вземане за сумата от 24 900 лв. Оспорва твърдението на ищеца, че давността била спряна по време на наказателния процес, в който бил предявен граждански иск по НОХД с № 372/2014 г., по описа на Старозагорски Окръжен Съд и към настоящия момент на основание чл. 115, буква „ж” от ЗЗД давността не била изтекла. В процесния случай твърди, че претендираната искова сума от 24 900 лв. по фактура № 0000000036 от 22.08.2005 г. на обща стойност от 27 892,03 лв. с ДДС е изплатена изцяло от ищеца на ответното дружество, както следва: На 20.09.2005 г. е заплатена сумата от 4 648,67 лв.. представляваща ДДС по фактурата; На 19.12.2005 г. е заплатена сумата от 23 243,36 лв., представляваща главница по процесната фактура. Общата 5 - годишна и специалната 3 - годишна давност за заявената искова претенция (в общ размер от 24 900 лв., от които 23 243,36 лв.-главница и 1 656,64 лв.-частично ДДС), чието възстановяване се претендира от ответника, считано от 19.12.2005 г. отдавна е изтекла. На посоченото самостоятелно основание, моли съда да отхвърли предявения иск като неоснователен - погасен по давност.

Наведеното от ищеца „обедняване” на дружеството-Възложител на процесиите СМР с изплащане на сумата от 24 900 лв. в полза ответното дружество „О.” ЕООД, с което се е обогатило, намира за изцяло неоснователно, недоказано и в противоречие с материалния закон.

Ответникът сочи, че ищецът обосновава паричната си претенция с института на неоснователното обогатяване по реда на субсидиарния иск по чл. 59 от ЗЗД. В тази връзка намира предявеният иск за недопустим, тъй като за

ищеца е налице принципната правна възможност да защити своето право с друг иск. Възражава за допустимостта и основателността на исковата претенция, основана на отношения между ищцовото и ответното дружество, учредени по силата на сключения между тях Договор № ОП-37 от 16.06.2005 г. с предмет: Ремонт на външен водопровод с.К.. Твърденията на ищеца за „фиктивно“ извършени СМР от ответното дружество в изпълнение на сключения между тях договор за СМР по фактура № 0000000036 от 22.08.2005 г. на обща стойност от 27 892,03 лв. с ДДС намират за недоказани.

Твърди, че ищецът не сочи Възложителя „ВиК“ ЕООД да е реализирало договорната гражданска отговорност на Изпълнителя по сключения договор за твърдяното неизпълнение на възложените СМР, макар да е имал тази възможност. Не се твърди и не се сочи Възложителят да е пристъпил към разваляне на двустранния договор и/или други облигационни права за овъзмездяване на твърдените имуществени права като връщане на вече заплатената сума от 24 900 лв. В тази връзка, оспорва и твърдението на ищеца, че процесното плащане е извършено „без основание“ по смисъла на чл. 59 от ЗЗД.

В допълнителен писмен отговор вх. № 3992/27.03.2023 год. /на листи 50-51 от делото/ „О.“ ЕООД, ЕИК: ***, гр. С.З., представлявано от управителя Б. М. Б. чрез Адв. З. Т. К., заявяват, че поддържат изцяло всички наведени възражения и доводи от тяхна страна в представените писмени отговори.

Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли изцяло предявения иск като неоснователен и недопустим. Моли да им бъдат присъдени и всички направени съдебни и деловодни разноски за двете съдебни инстанции.

От фактическите твърдения на ищеца, съдът намира, че „ВиК“ ЕООД е предявило срещу „О.“ ЕООД следните искове :

1. Главен иск на основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД - обезщетение за пълно неизпълнение на договор.
2. Евентуален иск за връщане на недължимо платено по нищожен договор - иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. първо от ЗЗД - без основание, тъй като нищожният договор не е породил правни последици;
3. при условие на евентуалност - чл. 55. ал. 1, предл. второ от ЗЗД - получено на неосъществено основание, тъй като работниците на самото „ВиК“ ЕООД са извършили процесиите СМР;
4. при условие на евентуалност - на основание чл. 55, ал. 1, предл. трето от ЗЗД - на отпаднало основание поради развалянето на договора на основание чл. 87, ал. 1 от ЗЗД с исковата молба;
5. при условие на евентуалност - на основание чл. 59 от ЗЗД;

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намери за установено следното:

Предявен е главен иск с правно основание чл. 79, ал.1 и сл. от ГПК –

осъдителен иск за обезщетение от неизпълнението на сключен писмен договор за извършването на СМР, евентуално обективно съединен с иски за неоснователно обогатяване на посочените по – горе основания.

По делото е представен договор с № ОП-37/16.06.2005г., оферта от 14.06.2005г., количествено – стойностна сметка, фактура № 36/22.08.2005г., протокол/акт обр.19 от 04.07.2005г. за установяване извършването на СМР/л.128-л.135 от делото/ от които доказателства се установява, че ищецът и въззивник „ВИК“ ЕООД, представлявано от управителя си тогава С. Б. Г. /починал през 2019 год./ е сключил договор за ремонт на външен водопровод в с.К. с изпълнителя и въззиваема – „О.“ ЕООД, ремонтните дейности са приети от представителите на ищеца и на изпълнителя е заплатена уговорената сума от 27 892,03 лева.

Видно от заключението на съдебно – икономическата експертиза, което не е оспорено от страните и съдът възприема като изготвено мотивирано и компетентно, стойността на договора е формирана на база количествено-стойностна сметка и е в размер на 23 243,36 лева данъчна основа и 4 648,67 лева ДДС. Фактура № 36/22.08.2005г. е платена изцяло от ищеца на „О.“ ЕООД, както следва: на 20.09.2005г. е заплатена сумата от 4 648,67 лева, на 19.12.2005г. е заплатена сумата от 23 243,36 лева.

От приложеното към делото НОХД № 372/2014г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора се установява, че е образувано на 20.08.2014г. въз основа на внесен обвинителен акт на Окръжна прокуратура – Стара Загора против С. Б. Г. за това, че в периода 02.06.2004г. – 09.02.2006г., в условията на продължавано престъпление, като длъжностно лице – управител на „ВИК“ ЕООД е присвоил чужди пари – сумата от 1 234 086,35 лева – собственост на „ВИК“ ЕООД, връчени му в това му качество и поверени му да ги управлява, като сключил от името на „ВИК“ ЕООД неизгодни сделки, като е посочен и процесния договор с „О.“ ЕООД. Производството по това дело е продължило до 18.05.2018г., когато с Решение № 139/18.05.2018г. Апелативен съд - Пловдив по ВЧНД № 238/2018г. е потвърдено Определение № 112/22.02.2018г. по НОХД № 372/2014г. на Окръжен съд - Стара Загора, с което на основание чл.289, ал.1 вр. с чл.24, ал.1, т.5 от НПК /състояние на невменяемост поради тежко здравословно състояние, водещо до невъзможност за участие в съдопроизводствени дейности/ е прекратено наказателното производство спрямо подсъдимия С. Б. Г.. В проведеното открито съдебно заседание на 13.01.2015г. по НОХД № 372/2014г. на Окръжен съд - Стара Загора е приет за съвместно разглеждане предявения граждански иск от „ВИК“ ЕООД против С. Б. Г. за имуществени вреди в размер на 1 234 086,35 лева, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 09.02.2006г.

По делото са представени и 7 броя пътни листи от м.04.2005г./л.150 до л.156 от делото/, в които е отбелязано, че са транспортирани материали до стопанския двор в с.К..

Първостепенният съд е приел в мотивите на своето Решение, че в

разпоредбата на чл.59 от ЗЗД е установено задължение за всеки, който се е обогатил без основание за сметка на другото, да върне онова, с което се е обогатил, до размер на обедняването. Задължението по чл.59 от ЗЗД произтича от един от основните принципи на гражданското право – за недопустимост на неоснователното обогатяване за чужда сметка, като правото на обеднелия по чл.59 от ЗЗД да получи това, с което друг се е обогатил за негова сметка без основание, е субсидиарно и възниква само тогава, когато няма друг иск, чрез който обеднелият може да се защити – чл.59, ал.2 от ЗЗД.

Предвид гореизложеното, съдът е намерил за установено, че процесната сума от 24 900 лева е получена от „О.“ ЕООД въз основа на договора с № ОП-37/16.06.2005г., оферта от 14.06.2005г., количествено – стойностна сметка, фактура № 36/22.08.2005г., протокол/акт обр.19 от 04.07.2005г. за установяване извършването на СМР. Ето защо, първоинстанционният съд е приел, че исквете се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени, в какъвто смисъл се явява и първоинстанционният съдебен акт.

Настоящият съдебен състав на въззивния съд намира, че Обжалваното Решение под № 260289/10.11.2020 год. по гр.д.№ 6794/2019 год. по описа на Районен съд - Стара Загора е постановено при съществени нарушения процесуалните права, налагащи неговото обезсилване и изразяващи се в следното:

На съда и на страните е известно безспорното обстоятелство, че между същите е сключен и съответно изпълнен от страна на ищеца процесния договор с № ОП-37/16.06.2005г., за извършването на посочените в същия СМР, от което доказателство се установява, че ищецът и въззивник „ВИК“ ЕООД, представлявано от управителя си тогава С. Б. Г. /сега починал през 2019 год./ е сключил договор за ремонт на външен водопровод в с.К. с изпълнителя и въззиваем – „О.“ ЕООД. В тази насока по делото са представени с ИМ и оферта от 14.06.2005г., количествено – стойностна сметка, съответно и фактура с № 36/22.08.2005г., както и протокол/акт обр.19 от 04.07.2005г. /л.128-л.135 от делото/.

Налага се категоричния извод, че вследствие на събраните по делата писмени и гласни доказателства, както и от твърденията на самия ищец в исковата му молба /както и в допълнените нови и уточняващи искови молби/ в процесния случай се касае за претенция на ищеца, основаваща се на неизпълнението именно на сключения между страните горепосочен договор и за липсата на основание за получаване на процесната сума от ответника „О.“ ЕООД по същия договор, което означава, че искът следва са квалифицира от съда, най-вече като такъв за неизпълнение на договорно задължение, по сключен между страните договор, ведно със съпровождащите го документи също подробно и изчерпателно упоменати и изброени по-горе.

Налага се извода, че подробно описания в ИМ и по-горе процесен договор е бил изпълнен от ищеца и въззивник, а във връзка с твърдението му в ИМ, че не е било налице изпълнение от страна на ответника „О.“ ЕООД е заведено и настоящото дело.

Въззивният съд намира, че предявеният осъдителен иск за процесната сума от общо 24 900 лева, претендирана като обезщетение за неизпълнението на същия договор от страна на ответника „О.“ ЕООД, има за предмет облигационната претенция на изправната страна по договора – ищеца и въззивник, която се основава на договорно основание, като последицата от неизпълнението на сключения между страните договор, който обвързва същите със силата на закон, съобразно правилото на императивната разпоредба на чл.20а, ал.1 от ЗЗД и неизпълнението на същия договор в производството от страна на ответника и въззиваем „О.“ ЕООД.

При положение, че първостепенния съд е счел, че предявеният иск е с правно основание чл.59 от ЗЗД, като е приел, посочената в ИМ правна квалификация, поддържана от ищеца в хода на производството пред първата инстанция и като не се е съобразил с твърденията на самия ищец, подробно посочени в исковата му молба за наличието на неизпълнение от страна на ответника „О.“ ЕООД, на сключения между страните договор за изпълнените на определени СМР, постановеното решение се явява процесуално недопустимо, като постановено по непредявен иск на основание чл.270, ал.3, изр.2 от ГПК. Съдът определя служебно правната квалификация на иска, въз основа на твърденията на ищеца в исковата му молба, без да е ангажиран от правната квалификация, посочена от същия в ИМ.

Във тази връзка въззивната инстанция следва да постанови Решение, с което да обезсили недопустимото Решение на първостепенния съд № 260289/10.11.2020 год. по гр.д.№ 6794/2019 год. по описа на Районен съд - Стара Загора и да върне делото за ново разглеждане от друг състав. Необходимо е РС Стара Загора да се произнесе именно по предявения от ищец иск за претендираното от него обезщетение на неизпълнено договорно основание с правна квалификация чл.79, ал.1 от ГПК, какъвто е и основния иск на ищеца и едва след преценката на основателността на този иск, да преценява основателността на всички останали евентуално обективно съединени искове, предявени от ищеца.

В горния смисъл е без противоречива съдебната практика, вкл.и тази със задължителен характер, постановена по реда на чл.290 от ГПК.

Имайки предвид горното становище, настоящата въззивна съдебна инстанция следва да приеме, че обжалваното решение е недопустимо, постановено при съществено процесуално нарушение поради произнасяне на първоинстанционния съд по непредявен иск, с неуточнена по делото, ненадлежна правна квалификация, различна от тази, посочена и подробно изложена от самия ищец в обстоятелствената част на исковата му молба срещу договорния му контрахент, а именно ответника и въззиваем по делото „О.“ ЕООД гр. С.З..

На основание чл.78, ал.1 и сл. във връзка с чл. 273 от ГПК относно направените от страните разноси по делото пред настоящата съдебна инстанция, следва да се произнесе първостепенния съд при разглеждане на

делото по съществото му, в зависимост от изхода на делото пред този първоинстанционен съд.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 260289/10.11.2020 год., постановено по гр.д. № 6794/2019 год. по описа на Районен съд Стара Загора, поради процесуална недопустимост на същото.

ВРЪЩА делото на Районен съд – Стара Загора за ново разглеждане от друг състав на съда, съобразно задължителните указания по делото, дадени в обстоятелствената част на настоящото Решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в 1-месечен срок от връчването му на страните пред Върховния касационен съд на Република България чрез Окръжен съд - Стара Загора при наличието на основанията по чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____